

Sygn. akt V CZ 51/11

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marta Romańska

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa K. P.

przeciwko Kompanii Węglowej Spółce Akcyjnej w K.

o naprawienie szkody,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 lipca 2011 r.,

zażalenia powódki na orzeczenie o kosztach, zawarte w pkt. 1 i 3 wyroku

Sądu Apelacyjnego

z dnia 8 lutego 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2011 r. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i oddalił powództwo, zasądając od powódki na rzecz strony pozwanej koszty procesu w kwocie 3 600 zł za pierwszą instancję oraz w kwocie 5 144 zł za instancję apelacyjną.

Powódka w zażaleniu zakwestionowała orzeczenie o kosztach, zarzucając naruszenie art. 102 k.p.c. przez jego niezastosowanie. Zdaniem skarżącej, brak jest jakichkolwiek podstaw do obciążenia jej kosztami procesu z uwagi na charakter sprawy, a także ze względu na stan majątkowy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powódka przegrała w całości proces, dlatego była zobowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie poniesione koszty procesu (art. 98 § 1 k.p.c.). Niesłuszny jest zatem zarzut skarżącej, iż nie było jakichkolwiek podstaw do obciążenia jej kosztami postępowania. Nie można Sądowi czynić zarzutu, że zastosował podstawową ustawową regułę orzekania o kosztach, uzależnioną od wyniku sprawy. Od zasady wyrażonej w art. 98 k.p.c. istnieją wyjątki, jednakże zastosowanie przez Sąd Apelacyjny tego przepisu oznacza, że nie dostrzegł potrzeby odstępstwa od ogólnych reguł. Jeżeli powódka uważała, że istnieje uzasadniona potrzeba zastosowania wobec niej art. 102 k.p.c., powinna przedstawić dowody na uzasadnienie swego stanowiska. Tymczasem podstawowy argument powołany w zażaleniu wyraża tylko przeświadczenie, że w sprawach dotyczących szkód górniczych powodowie nie powinni ponosić jakichkolwiek kosztów. W zażaleniu istnieje również wzmianka mająca wskazywać na nienajlepszą sytuację majątkową powódki, ale bez przedstawienia konkretnych dowodów. Dowody takie powinny być przedstawione w postępowaniu przed sądami powszechnymi, ponieważ Sąd Najwyższy nie prowadzi postępowania dowodowego (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Ustrojowa pozycja Sądu Najwyższego oznacza, że działa on przede wszystkim w interesie publicznym, a w sprawach jednostkowych – tylko przy rażącym naruszeniu prawa. Przy takim ujęciu, zażalenie powódki nie może być skuteczne i podlega oddaleniu (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).